

Po sledeh Josipine Turnograjske

»Natečaj za najboljše ljubezensko pismo med mladimi v Republiki Sloveniji
2022 – Mladim oziroma vrstnikom«

Dragi moji vrstniki,

Paul Claudel je nekoč dejal: »Nikar ne verujete tistim, ki vam govorijo, da je mladost ustvarjena za uživanje – ustvarjena je za junaštvo«. Mladi na stvari pogosto gledamo v ožjem pogledu, se zadovoljujemo le s trditvijo in se na utemeljitev niti ne oziramo, če ta obstaja ali ne. Prepogosto vsemu verjamemo na prvo žogo, ne gledamo, kaj je v ozadju, samo 'sledimo navodilom'. Vendar, če dobro pomislim, nas v šoli res učijo, da moramo slediti navodilom. Način, s katerim mi to uveljavimo v praksi, se z mišljenjem učiteljev ne sklada.

Uživanje najrazličnejših substanc že v rosni mladosti ne bo obrodilo dobrih sadov. Vem, da v teh letih vsi želimo narediti dober vtis na ostale, biti 'kul frajerji'. Vendar se sprašujem, ali je to res prava in edina možnost, ali ne obstaja še veliko drugih načinov, s katerimi lahko pokažeš svoj 'pogum'. Nekateri to povezujejo z uživanjem, divjim življenjem še bolj divjih mladih dni, drugi s pogumom. Plavanje v oblakih je morda za koga res lahko užitek, prav gotovo pa ni izražanje junaštva. S tem ne pokažeš niti svoje moči niti inteligence ne svojih zmožnosti nadzorovanja samega sebe, temveč svojo šibkost, nespametnost in nezmožnost samokontrole. V realnosti je to tvoja ahilova peta, ki potrebuje le majhno iskrico, da se spremeni v pravo pandorino skrinjico. V neki knjigi sem prebrala zanimivo metaforo, ki gre takole: *fant si je v usta dal cigareto, vendar je ni prižgal, punca ga je vprašala, kaj dela, on pa ji je odgovoril: »To je metafora. Stvar ki ubija, si daš v usta, vendar ji ne daš moči, da bi te zares ubila,«* (metafora iz knjige Johna Greena, *Krive so zvezde*). Sama v tej metafori vidim junaštvo, pogum in radovednost, a na drugi strani strah in poraz. Pogosto poskušamo stvari, za katere jasno vemo da škodujejo, iz radovednosti, ki nam vliva lažen pogum. Hkrati pa se nam kdaj uspe tisti pravi pregrehi izogniti, zaradi bojazni za lastno zdravje. Klub temu se pogosto zgodi, da naše močne želje, na katere pogosto in močno vpliva družba, podrejo postavljene meje, poskrbijo, da nanje v določenem trenutku pozabimo.

Povsem preprosto je nekomu nekaj govoriti, očitati, pisati, potem ko je napaka že narejena. Ko je narejena ena sama napaka, te vsi vidijo, tožijo, grajajo in se ti posmehujejo, ne vidijo pa dobrih stvari, ki si jih naredil poprej, uspehov, ki si jih priboril, znanja, ki si ga pridobil. O tem je govoril in učil že Albert Einstein. Nekega dne je pred svojimi učenci na tablo začel računati

poštevanko števila devet takole, $1 \times 9 = 9$, $2 \times 9 = 18$, $3 \times 9 = 27$ in tako dalje vse do računa 9×10 . Pri tem se je nalašč zmotil in kot rezultat napisal 91. Učenci so se mu začeli smejati, saj vsakdo ve, da je pravilni rezultat 90, on pa jim je rekel: »Vsi ste videli in se mi začeli smejati, saj sem naredil eno samo napako, nihče pa mi ni čestital, da sem izračunal ostalih devet računov pravilno. Vidite, ljudje zmeraj opazimo le napake sočloveka, njegovih dobrih del pa nikoli.« Nema lokrat pa napake iščemo tudi tam, kjer jih ni mogoče najti. Na žalost bi določeni ljudje naredili vse, da bi nekoga očrnili, še bolj žalostno pa je, da jim zelo pogosto uspe. V današnjem moderniziranem svetu to ni težko, preprosto samo nekaj objaviš in kaj hitro so bodo našli ljudje, ki se bodo s tem strinjali ter na ta ogenj prilili še malo olja z novimi zaničevalnimi objavami in deljenjem že nastalih. Ko enkrat postaneš tarča takšnega napada, ti ne umik ne proti napad ne bosta pomagala, ne če boš ostal sam, brez ljudi, ki bi ti stali ob strani, te podpirali, vedeli resnico.

Tako se lahko zgodba ponavlja znova in znova, kar na enkrat se znajdeš v začaranem krogu, iz katerega ne najdeš izhoda. Lahko gre tako kot tale, narediš napako, vsi te začnejo obsojati in ti obračati hrbet, ostaneš sam in ponoviš isto staro napako. Tako lahko uničiš celo svoje življenje, lahko pa se postaviš nazaj na noge in začneš živeti na novo. Če ti to uspe, moraš biti kasneje zelo previden, kakršen koli manjši spodrseljaj te lahko spravi nazaj na kriva pota. Zmožnost ohranjanja samokontrole v takih situacijah je junaško dejanje, ko kljub padcem v življenju ne dovoliš, da bi te 'prikovali na tla' in se potem vedno znova dvigneš nazaj. »*Ne gre za to, kako močno znaš udariti. Bistvo je, kako močan udarec znaš sprejeti in da greš naprej,*« (Rocky Balboa).

V tem je čar naše prekratkega življenja. Četudi se danes zdi brezupen vedi da je jutri nov dan, brez teme nikoli ne bi mogli videti zvezd, vseh teh sonc, ki ne 'vzidejo' z jutrom temveč z večerom.

Mnogo modrih misli in nasvetov je bilo izrečeno za življenje, med drugimi tudi sledeča:

Živeti je ena izmed najbolj redkih stvari na svetu. Večina ljudi obstaja in to je to (Oscar Wilde).

Dragi mladi vrstniki, želim vam, da bi se večkrat spraševali o smislu in vrednosti svojega življenja, pa ne zato, da bi nad njim obupovali, pač pa z namenom, da bi iskali vrednost, lepoto in svetost življenja. Najti svoje mesto in priložnost v svetu ter le-temu doprinesti, kar je v nas najboljšega, hkrati pa v svojem poslanstvu najti lastno srečo, to je čarobna formula, ki naj napolnjuje čašo vašega življenja.